

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Obvodní soud pro Prahu 2, se sídlem Francouzská 808/19, Praha 2 rozhodl samosoudkyní JUDr. Otílií Hrehovou v právní věci žalobkyně : **Mgr. Marie Minaříková**, nar. [REDACTED] bytem [REDACTED] právně zastoupena Mgr. Vojtěchem Veverkou, advokátem se sídlem nám Starosty Pavla 40, Kladno, proti žalované : **Česká republika – Ministerstvo spravedlnosti ČR**, Vyšehradská 16, Praha 2, o zadostiučinění za nemajetkovou újmu **4 891 000 Kč**,

t a k t o :

- I.** Žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni [REDACTED] - Kč do 15 dnů od právní moci rozsudku.
- II.** Ve zbytku co do části 4,306.000,- Kč se žaloba **z a m í t á**.
- III.** Žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku **10.456,- Kč**, do 15 dnů od právní moci rozsudku k rukám právního zástupce žalobkyně.

O d ů v o d n ě n í .

Žalobkyně se podanou žalobou domáhala po žalované zaplacení nemajetkové újmy za nepřiměřeně dlouhou dobu vedení trestního řízení, které bylo vedeno proti žalobkyni jako obviněné u Okresního soudu v Kladně pod sp.zn. [REDACTED] které skončilo zproštěním obžaloby. K tomu uvedla, že dne [REDACTED] byla zadržena Policií ČR a bylo jí sděleno

obvinění z trestného činu zneužití pravomoci veřejného činitele podle § 158 odst. 1 písm a) b) c) odst. 2 písm. a) c) a trestného činu poškozování cizích práv podle § 209 odst. 1 písm. a) trestního zákona za činy, jichž se měla dopustit v postavení starostky obce. Ze zadržení byla propuštěna až [REDAKCE]. Následné přípravné řízení proti žalobkyni trvalo více než 3 roky, v řízení před soudem pak rozhodoval 3x soud prvního stupně a 3x soud odvolací, přičemž mezi jednotlivými úkony orgánů činných v trestním řízení byly často značné a neodůvodněné prodlevy. Pokud se žalobkyně neztěžovala na průtahy v řízení ani nedávala návrh na určení lhůty k provedení procesního úkonu, bylo tomu tak proto, že je nepovažuje za efektivní způsoby nápravy průtahů, když tyto vznikají opakovaně v různých fázích řízení a nelze pro účely uplatnění nároku na přiměřené zadostiučinění k využití těchto institutů přihlížet, pokud je účastník řízení v postavení obviněného v trestním řízení, státní orgány postupují v tomto případě ex officio a mají konat bez průtahů. Žalobkyně byla konečně dne 25. 2. 2010 pravomocně viny zcela zproštěna zčásti proto, že soud zjistil, že se nejednalo o trestný čin, zčásti proto že se obžalobou popsané jednání vůbec nestalo. Přitom celková délka řízení nebyla dána složitostí věci ale především opakovaným vrácením věci soudu prvního stupně, tedy nekvalitnímu rozhodování. Průtahy v řízení jsou tedy jednoznačně přičitatelné státu. **Téměř 11 let trvajícím trestním stíháním významně zasáhlo do jejich osobnostních práv** a psychicky jí poznamenalo. Vzhledem k charakteru trestné činnosti, z níž byla obviněna a postavení žalobkyně, byly informace o jejím trestním stíhání opakovaně zveřejňovány v hromadných sdělovacích prostředcích, čímž byla **značně snížena její pověst a důstojnost**, přičemž byla po celou dobu vystavena negativním reakcím v širokém okolí. Musela nést náklady své obhajoby, co zasahovalo do jejich majetkových práv a taky strávila 2 dny v cele předběžného zadržení, přičemž zadržet jí přijeli policisté do jejího zaměstnání ve [REDAKCE] zde pochopitelně značně dehonestovalo před [REDAKCE]. Není zanedbatelný vliv ten, že z titulu závažného obvinění žalobkyně, kterému čelila, byla po celou dobu ohrožována trestem odnětím svobody až v trvání deseti let. Žalobkyně uplatnila dne 1. 6. 2010 u žalované nárok na zaplacení částky 5 000 000,- Kč z titulu zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu, avšak žalovaná přiznala žalobkyni zadostiučinění pouze po ve výši [REDAKCE] Kč.

Žalovaná uplatněný nárok neuznala. Učinila nesporným uplatnění nároků žalobkyně u žalované dne 1. 6. 2010 (žádostí ze dne 28. 5. 2010) ve výši 5.000.000 Kč. Žádosti žalobkyně bylo částečně vyhověno a bylo ji poskytnuto přiměřené zadostiučinění ve výši [REDAKCE] Kč. Učinila nesporným i průběh trestního řízení u OS Kladno ve věci [REDAKCE] a následně pak [REDAKCE]. Žalovaná dospěla k závěru, že nelze v předmětném řízení konstatovat výrazné průtahy na straně soudu, vyjma období od 22.12.2004, kdy bylo odvolacím soudem zrušeno rozhodnutí soudu I. stupně do provedení dalšího procesního úkonu ve věci. V daném období bylo zrušeno usnesení o zastavení řízení ohledně spoluobžalovaného K [REDAKCE] kdy následně soud rozhodl o opětovném spojení věci ke společnému projednání. Vzhledem ke zdravotnímu stavu spoluobžalovaného došlo však následně opět k vyloučení daného řízení k samostatnému projednání. Závěru, že na straně soudu nelze shledávat výrazné průtahy, svědčí i skutečnost, že ze strany žadatelky nebyla u procesního soudu podána stížnost na průtahy, ani návrh na určení lhůty k provedení procesního úkonu (§ 174a zák. č. 6/2002 Sb.). Celková délka řízení byla dána především složitostí předmětné věci, kdy bylo nutno vyslechnout řadu svědků, nechat zpracovat znalecký posudek a dále pak zajistit velké množství listinných důkazů. S veškerým tímto důkazním materiálem se soud musel náležitě vypořádat a zaujmout k němu patřičné stanovisko. Celé řízení bylo komplikováno zejména faktem, že jeden z hlavních svědků byl neznámého pobytu, kdy byla marná i snaha soudu o jeho předvedení prostřednictvím Policie ČR, když obě

strany na jeho výslechu trvaly. Dále pak skutečností, že bylo velice náročné zajistit potřebné listinné důkazy. Chování stěžovatele představuje objektivní faktor, který není přičitatelný žalovanému státu a je třeba ho vzít v úvahu při rozhodování o překročení přiměřené lhůty (viz např. rozsudek ESLP ve věci Versini proti Francii ze dne 10. července 2001, § 28). Co se týče jednání žalobkyně nebyla na její straně shledávat okolnost, jež by přispěla k délce předmětného řízení. Nutno však podotknout, že nevyvíjela žádnou aktivitu, jíž by řízení jakkoli urychlila. V předmětném řízení bylo rozhodováno na II. stupních soudní soustavy, kdy Okresní soud v Kladně ve věci rozhodoval 3 krát, stejně tak i soud odvolací. Stěžovateli nemůže být vytýkáno uplatňování procesních prostředků, které mu k ochraně jeho práv poskytuje vnitrostátní právní řád – zejména řádné a mimořádné opravné prostředky, dále žádosti o odročení, žádost o provedení dalších důkazů atd. (viz. např. rozsudek Patta proti České republice, rozsudek Herbst a ostatní proti České republice ze dne 12.4.2005). Stejně tak ale stát nemůže být činěn odpovědným za průtahy, které v důsledku nutnosti vypořádat se s nimi vznikly (viz. např. rozsudek Dostál [redacted] proti České republice ze dne 25.5.2004) V rámci hodnocení přiměřenosti délky předmětného řízení, nemohla žalovaná pominout fakt, že celková délka napadeného řízení činila 10 let a 8 měsíců, kdy se jedná o trestní věc. V rámci mimosoudního projednání byly tedy uplatněné nároky žalovanou posouzeny tak, že **v daném případě došlo k nesprávnému úřednímu postupu** v tom směru, že celková délka řízení vzhledem k účastenství žalobce nebyla přiměřená. Ve smyslu § 31a z.č. 82/1998 Sb., v platném znění, poskytla **žalovaná žalobkyni zadostiučinění v penězích ve výši [redacted] Kč**, vzhledem k tomu, že konstatování porušení práva na vydání rozhodnutí v přiměřené lhůtě se nejevilo jako dostatečné. Poskytnuté zadostiučinění považuje žalovaná za zcela přiměřené a adekvátní všem okolnostem případu.

V posuzované věci bylo již dříve rozhodnuto rozsudkem podepsaného soudu č.j. 14 C 13/2011 ze dne 10.11.2011, jímž byla žaloba zamítnuta, když dospěl k závěru, **že je adekvátní pro reparaci žalobkyni vzniklé nemajetkové újmy žalovaným poskytnutá částka [redacted] Kč**, představující při základní částce odškodnění 15.000,- Kč za rok trvání řízení (ve smyslu stanoviska Nejvyššího soudu ČR ze dne 13.4.2011) odškodnění za 10 let trvání řízení. Žaloba byla proto zamítnuta.

K odvolání žalobce proti citovanému rozsudku bylo rozhodnutím Městského soudu v Praze č.j. 20 Co 104/2012 ze dne 26.4.2012 **příznáno doodškodnění žalobkyně v rozsahu [redacted] Kč** a v části 4,688.000,- Kč bylo zamítnutí žaloby potvrzeno.

K podanému dovolání žalobkyně **Nejvyšší soud ČR dovolání odmítl** ([redacted] ze dne 29.5.2013.

Žalobkyně poté podala ústavní stížnost a Ústavní soud svým Nálezem [redacted] ze dne 29.4.2014 konstatoval, že shora citovanými rozhodnutími soudů **bylo porušeno právo** žalobkyně na spravedlivý proces dle čl. 36 odst. 1 a 3 Listiny základních práv a svobod. Odkázal na svou judikaturu (například náleží sp. zn. IV. ÚS 642/05 In: Ústavní soud České republiky: Sbirka nálezů a usnesení - svazek 46, náleží č. 133), že trestní řízení negativně ovlivňuje osobní život trestně stíhaného, na kterého je do okamžiku právní moci meritorního rozhodnutí třeba pohlížet jako na nevinného. Trestní stíhání výrazně zasahuje do soukromého a osobního života jednotlivce, do jeho cti a dobré pověsti, a to i tehdy, není-li stíhán vazebně. Takový zásah je pak citelnější o to více, je-li trestní řízení posléze skončeno zprošťujícím rozsudkem, kdy je

konstatováno, že skutek, z něhož byl jednotlivce obviněn a obžalován, se nestal, případně nebyl trestným činem. Existence samotného trestního řízení už jen tím, že vnáší do života obviněného značnou nejistotu, znamená pro něho významnou psychickou zátěž. Dochází-li v takovém řízení ještě k průtahům, pochopitelné pocity frustrace mohou vést k psychickému i fyzickému poškození takového jednotlivce. Navíc tam, kde je v sázce osobní, rodinný a pracovní život, občanská čest a dosavadní naprostá bezúhonnost, jsou důsledky o to závažnější, a vedou někdy k naprosté osobní, společenské a profesní likvidaci dotčeného člověka. Obecný soud je proto nucen odpovědně přihlídnout ke všem nepříznivým následkům, vyvolaným takovým trestním řízením a zvážit jeho veškeré negativní dopady, dotýkající se zejména osobnostní integrity konkrétního poškozeného. Soud pak s ohledem na vždy jedinečné skutkové okolnosti takového individuálního případu určí výši finanční náhrady; pracuje zde vlastně s obecným právním **principem přiměřenosti** a posuzuje věc zejména v intencích životního postavení poškozeného před a po zásahu chybujících orgánů veřejné moci. Jedině takové rozhodnutí, přihlížející ke všem kritériím, které nutno vzít do úvahy v kontextu daného případu, je pak možno považovat za spravedlivé a ústavně konformní. Stěžovatelka od počátku řízení poukazovala na to, **že byla téměř jedenáct let trestně stíhána, přičemž byla silně a dlouhodobě dehonestována**, a to i v hromadných sdělovacích prostředcích, a jak tím byla stresována. Uvedla, že pracovala [redacted] let jako [redacted] a [redacted] let ve funkci místostarostky a starostky obce. Všichni její známí a blízcí byli s trestním řízením konfrontováni, u každého soudního jednání byli přítomni zástupci tisku, někdy i televize, a ihned poté vyšly články, které popisovaly, co všechno měla obci prý způsobit. Na stěžovatelku i její děti bylo z tohoto důvodu dlouhodobě pohlíženo s nedůvěrou, a také v novém bydlišti, kam se v důsledku těchto událostí byla nucena přestěhovat, se jí lidé ptali, co provedla, vzhledem k tomu, že věc byla natolik medializována. Ústavnímu soudu konvenuje závěr, dle něž nelze srovnávat nemajetkovou újmu, spočívající např. v pocitech úzkosti, nejistoty, ve ztížení společenského postavení či v poškození dobrého jména, způsobenou vedením trestního řízení proti člověku dosud netrestanému a zastávajícímu významnou společenskou veřejnou funkci, s řízením vedeným proti osobě již v minulosti vícekrát trestané, která se navíc i v době předmětného trestního stíhání nacházela ve výkonu trestu. Z ústavního hlediska **nelze vzhledem ke všem okolnostem věci, které vyšly najevo, považovat za přiměřenou dosud přiznanou částku ve výši [redacted] Kč**. Obecné soudy musí znovu odpovědně zvážit veškeré klíčové okolnosti tohoto mimořádného případu a rozhodnout; odůvodnění jejich rozhodnutí však již nesmí vykazovat shora vytknuté ústavněprávní deficity a ve výsledku působit jako nespravedlivé rozhodnutí.

Z obsahu spisu a z nesporných tvrzení bylo zjištěno, že trestní stíhání žalobkyně vedené u Okresního soudu v Kladně pod sp.zn. [redacted] **bylo zahájeno dne [redacted]** sdělením obvinění pro trestný čin zneužití pravomoci veřejného činitele dle § 158/1 písm. a), b), c), odst. 2 písm a) a c) TZ, téhož dne byla žalobkyně i zadržena. Propuštěna byla [redacted] když byl zamítnut návrh na její vzetí do vazby. Následně probíhalo náročné dokazování, v jehož rámci byla vyslechnuta řada svědků. Obžaloba byla podána dne 13.9.2002. První hlavní líčení ve věci bylo nařízeno na 2.4.2003. Poté proběhlo několik dalších hlavních líčení, jejichž průběh byl komplikován nedostavením se nezbytných svědků. Dne 10.6.2004 vynesl Okresní soud v Kladně rozsudek, jímž uznal žalobkyni vinou z trestného činu zneužití pravomoci veřejného činitele. K odvolání žalobkyně bylo napadené rozhodnutí zrušeno a věc vrácena k novému projednání. Nově Okresní soud v Kladně ve věci rozhodl dne 26.2.2008, kdy byla žalobkyně opět shledána vinou z trestného činu zneužití pravomoci veřejného činitele. Proti tomuto podala žalobkyně odvolání, kdy odvolacím soudem bylo rozhodnutí soudu I. stupně opět zrušeno a věc vrácena. Rozsudkem Okresního soudu v Kladně, vydaným dne 26.5.2009 byla žalobkyně **obžaloby**

zproštěna. Odvolání státního zástupce, podané v neprospěch žalobkyně, bylo usnesením odvolacího soudu ze dne **25.2.2010 zamítnuto.**

Podle ust. § 1 odst. 1 zákona 82/1998 Sb. o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem ve znění pozdějších předpisů stát odpovídá za podmínek stanovených tímto zákonem za škodu způsobenou při výkonu státní moci.

Podle ust. § 2 cit. zákona se odpovědnosti za škodu podle tohoto zákona nelze zprostit.

Je tak dána objektivní odpovědnost státu bez ohledu na zavinění.

Podle ust. § 7 odst. 1 cit. zákona, právo na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím mají účastníci řízení, ve kterém bylo vydáno rozhodnutí, z něhož jim vznikla škoda.

Podle ust. § 8 odst. 1 cit. zákona, nárok na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím lze, není-li dále stanoveno jinak, uplatnit pouze tehdy, pokud pravomocné rozhodnutí bylo pro nezákonnost zrušeno nebo změněno příslušným orgánem. Rozhodnutím tohoto orgánu je soud rozhodující o náhradě škody vázán.

Podle § 13 cit. zák. stát odpovídá za škodu způsobenou nesprávným úředním postupem. Nesprávným úředním postupem je také porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v zákonem stanovené lhůtě. Nestanoví-li zákon po provedení úkonu nebo vydání rozhodnutí žádnou lhůtu, považuje se za nesprávný úřední postup rovněž porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v přiměřené lhůtě. Právo na náhradu škody má ten, jemuž byla nesprávným úředním postupem způsobena škoda.

Podle § 31a cit. zák. bez ohledu na to, zda byla nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem způsobena škoda, poskytuje se podle tohoto zákona též přiměřené zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu. Zadostiučinění se poskytne v penězích, jestliže nemajetkovou újmu nebylo možné nahradit jinak a samotné konstatování porušení práva by se nejevilo jako dostačující. Při stanovení přiměřeného zadostiučinění se přihlédne k závažnosti vzniklé újmy a k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo. V případech, kdy nemajetková újma vznikla nesprávným úředním postupem podle § 13 odst. 1 věty druhé a třetí nebo § 22 odst. 1 věty druhé a třetí, přihlédne se při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění rovněž ke konkrétním okolnostem případu, zejména k celkové délce řízení, složitosti řízení, jednání poškozeného, kterým přispěl k průtahům v řízení a k tomu, zda využil dostupných prostředků, způsobilých odstranit průtahy v řízení, postupu orgánů veřejné moci během řízení a významu předmětu řízení pro poškozeného.

Skutkovým závěrem soudu je, že v prozkoumávané věci bylo 2x rozhodováno soudem prvního stupně který uznal vinu žalobkyně ze spáchání zažalovaných skutků a následně 2x soudem nadřízeným, když v obou případech bylo rozhodnutí soudu prvního stupně zrušeno a vráceno tomuto soudu k dalšímu projednání. Potřetí již rozhodoval soud prvního stupně zprošťujícím výrokem, který nabyl právní moci dne 25. 2. 2010. Obžaloba byla podána 13. 9. 2002, řízení pravomocně skončilo dne 25.2.2010. Soudní řízení trvalo 8 let. Značný **průtah** byl sledován v nečinnosti soudu I. stupně, který od vrácení spisu odvolacím soudem k soudu I.

stupně dne **27. 1. 2005 až do dne 23. 6. 2006 neučinil žádný úkon** a teprve až uvedeného dne, tedy bezmála po roce a půl dal pokyn k rozeslání rozsudku soudu druhého stupně účastníkům řízení. Jednalo se tak o průtah, který způsobil v celkovém kontextu prodlevu, která se odrazila v délce celého řízení, které trvalo 10 let.

Nárok na náhradu škody způsobené zahájením a vedením trestního stíhání, které neskončilo pravomocným odsouzením je specifickým případem odpovědnosti státu podle zákona číslo 82/1998 Sb. Judikatura Nejvyššího soudu ČR dovodila extenzivním systematickým výkladem uvedeného zákona, že došlo-li z určitých důvodů (v ustanovení § 12 zákona číslo 82/98 Sb. neuvedených) k zastavení trestního stíhání, resp. byl-li obžalovaný obžaloby zproštěn, je třeba vycházet z toho, že občan čin nespáchal a nemělo proto proti němu být trestní stíhání zahájeno. Nárok na náhradu škody způsobené zahájením trestního stíhání a vedením trestního řízení se v takovém případě posuzuje podle ustanovení § 5 písm a, § 7 a § 8 zákona, tj. jako nárok na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím, neboť rozhodujícím měřítkem opodstatněnosti trestního stíhání je výsledek trestního řízení. Pokud jde o **namítaný nesprávný úřední postup (§ 13 cit. zák.) je jím mj. také porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v zákonem stanovené lhůtě.** Nestanoví-li zákon po provedení úkonu nebo vydání rozhodnutí žádnou lhůtu, považuje se za nesprávný úřední postup rovněž porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v přiměřené lhůtě. V prozkoumávaném řízení, pokud žalobkyně uplatňovala nemajetkovou újmu v rozsahu 4 891 000 Kč, soud vycházel ze stanoviska Nejvyššího soudu ČR, občanskoprávního a obchodního kolegia, který dne 13. 4. 2011 sjednotil judikaturu v otázkách odškodňování dle zákona č. 82/1998 Sb., kdy za rok řízení, v němž lze konstatovat nesprávný úřední postup lze přiznat částku 15.000,- Kč až 20.000,- Kč.

V intencích výše citovaného Ústavního nálezu, který se týká této konkrétní projednávané věci, soud posoudil požadavek žalobkyně individuálně, přičemž s ohledem na specifčnost případu a osobu žalobkyně je nutno vnímat, že žalobkyně od počátku řízení byla bezmála jedenáct let trestně stíhána, byla tak silně a dlouhodobě dehonestována, (i v hromadných sdělovacích prostředcích), a lze vnímat, že jako do té doby trestně bezúhonná osoba, [REDAKCE] a starostka obce, tím byla stresována. Její známí a blízcí byli s trestním řízením konfrontováni, u každého soudního jednání byli přítomni zástupci tisku, někdy i televize, a ihned poté vyšly články, které popisovaly, co všechno měla obci způsobit. Na žalobkyni i její děti bylo z tohoto důvodu dlouhodobě pohlíženo s nedůvěrou. I v novém bydlišti, kam se v důsledku těchto událostí přestěhovala, se jí lidé ptali, co provedla, vzhledem k tomu, že věc byla natolik medializována. Soud posoudil požadavek žalobkyně, kdy její trestní stíhání bylo zahájeno dne 3.6.1999 a dne 26.5.2009 byla zproštěna obžaloby, za tohoto stavu kdy řízení trvalo 10 let, má soud za to, že je nutné její odškodnění posunout nad rozpětí obecně stanovené v sjednocujícím stanovisku Nejvyššího soudu Cpjn 206/2010 (od 15.000,- Kč do 20.000,- Kč), tak jak konstatoval Ústavní soud. Nalézací soud má za to, že pokud stát zasáhl do její autonomní sféry tak restriktivním způsobem, kdy vedl trestní stíhání s dosud trestně bezúhonnou osobou a tak dlouhou dobu (když může tak činit jen je-li to nutné k ochraně důležitých společenských zájmů a jednotlivci tak nezbyvá, než takový zásah akceptovat a ztrpět), přičemž poruší-li stát (či jeho orgány) sféru svobody a dobré pověsti zjevně nepřiměřeným způsobem, je za to objektivně odpovědný. Důsledkem pak takového postupu státu je pečlivé zvážení výše následného zadostiučinění, které by mělo být přiměřené

stanoveným k prožitým útrapám tímto zásahem postižené žalobkyně. Jak konstatoval Ústavní soud, na délce řízení (bod 19 Nálezu) se podepsalo pochybení spočívající v průtazích a nekvalitním rozhodování, když odvolací soud opakovaně vracel případ soudu prvního stupně, jenž se dopustil průtahů, aniž využil možnost rozhodnout sám. Druhým a významnějším faktem jsou následky tohoto jednání přičitatelné státu, pro veřejný a soukromý život žalobkyně.

Soud tak přiznal žalobkyni odškodnění nemajetkové újmy tak, jak nastínil Ústavní soud, aby konečná částka dostatečně odrážela příkoří, kterého se žalobkyni v průběhu neoprávněného a dlouho trvajícího trestního řízení dostalo. Ústavní soud v tomto konkrétním případě konstatoval, že z ústavního hlediska nelze vzhledem ke všem okolnostem věci, které vyšly najevo, považovat za přiměřenou dosud přiznanou částku ve výši [REDAKCE] Kč. Za těchto okolností soud nalézací se musel odklonit od sjednocujícího stanoviska Nejvyššího soudu Cpjn 206/2010, dle něhož se základní částka odškodnění za nepřiměřenou délku řízení pohybuje v rozpětí od 15.000,- Kč do 20.000,- Kč. Žalobkyni přiznal základní částku pro odškodnění ve výši 30.000,- Kč/rok řízení. Za první dva roky pak je nutné přiznat pouze 1/2 takto přiznané částky, neboť poškozený v prvních dvou letech nemůže ještě délku řízení vnímat jako nepřiměřenou. Za první dva roky tedy náleží žalobkyni částka 2 krát 15.000,- Kč, za dalších 8 let krát 30.000,- Kč, tj. 240.000,- Kč a za dalších 9 měsíců je to 2.500,- Kč krát 9, tedy 22.500,- Kč. Výsledek 292.500,- Kč pak navýšil o [REDAKCE] procent, tedy celkem tak přiznal žalobkyni zadostiučinění [REDAKCE] Kč. Soud neodečetl ze stanovených kritérií dle Cpjn 206/2010 ničehož, tedy ani to, že řízení bylo náročné po stránce skutkové (řada listin, mnoho svědků a věc byla projednávána opakovaně na 2 stupních soudní soustavy), neboť, jak plyne ze shora citovaného rozhodnutí Ústavního soudu, bylo chybou, že soudy rozhodovaly nekvalitně a že odvolací soud vracel věc k soudu I. instance aniž by rozhodl sám. I při prozkoumávání řady listin a slyšení řady svědků, by tak bylo možné rozhodnout dříve než rozhodnuto bylo. Žalobkyni bylo tedy přiznáno po navýšení [REDAKCE] Kč za 10 let a 9 měsíců nepřiměřené délky řízení, přičemž žalobkyně od žalované obdržela již [REDAKCE] Kč a zůstává tak doplatit [REDAKCE] Kč.

Jde-li o výrok o náhradě nákladů řízení soud rozhodoval podle ustanovení § 142 odst. 1 o.s.ř. Odměna advokáta pak byla vypočtena postupem dle § 9 odst. 4 písm. a) vyhl. č. 177/1996 Sb., (viz též rozhodnutí Nejvyššího soudu 30 Cdo 3378/2013 ze dne 29.1.2014) kdy soud vycházel z tarifní hodnoty 50.000,- Kč. Jednalo se přitom po zrušení rozsudků nálezem Ústavního soudu o 3 úkony právní služby po 3.100,- Kč (jednání u soudu dne 3.12.2014, závěrečné písemné vyjádření před vyhlášením rozsudku a samotné vyhlášení rozsudku 15.1.2015 – to pouze v hodnotě 1/2), tedy 7.750,- Kč + 3 x režijní paušál po 300,- Kč a DPH 1.806,- Kč; celkem tedy 10.456,- Kč.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů od doručení písemného vyhotovení k Městskému soudu v Praze prostřednictvím soudu podepsaného.

V Praze 15. ledna.2015

JUDr. Otília Hrehová, v. r.

soudkyně

za správnost vyhotovení: Veronika Matějková, v.z. Rysová